Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 8. WILNO, 1 SIERPNIA 1932 R. ROK III.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Mała Pohulanka 14 m. 2.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

DR. HENRYK ZAHORSKI.

Zasada badania konstytucyjności ustaw przez sądownictwo.

Referat wygłoszony w T-wie Prawniczem im. Daniłowicza w dn. 24.V. b.r.

Koncepcja prawno-społeczna ustawy konstytucyjnej, jako wyższej ponad inne prawa i wykreślającej ogólny kierunek prawnego rozwoju państwa, powstała w drugiej połowie XVIII wieku. Pod względem formalnym ustawa konstytucyjna różni się od innych ustaw zwykłych tylko odrębną procedurą swego uchwalania i zmian. Pod względem materjalnym różnica polega na tem, że Konstytucja winna zawierać normy prawne, określające ogólny ustrój państwa i jego funkcjonowanie.

Z zasady wyższości ustawy konstytucyjnej wynika konieczność podporządkowania jej innych ustaw i zapobieganie istnieniu praw, niezgodnych z konstytucją. Stuletnie przeszło istnienie ustaw konstytucyjnych wytworzyło dwa najważniejsze systemy ochrony konstytucji. Jest to amerykański system badania zgodności ustaw z konstytucją przez sądy i koncepcja specjalnego Trybunału Konstytucyjnego.

Pierwszy z nich polega na możliwości stawiania zarzutów niekonstytucyjności ustaw w trakcie zwykłego procesu karnego lub cywilnego przed zwykłym sądem. System ten posiada zasadnicze braki, ponieważ uznanie ustawy za niezgodną z Konstytucją jest możliwe tylko dla strony w procesie i powoduje ono ewentualne niestosowanie zakwestjonowanej ustawy tylko w danej sprawie sądowej, natomiast ustawa ta formalnie nadal istnieje.

System Trybunału Konstytucyjnego stanowi znaczny postęp w stosunku do poprzedniej doktryny. Trybunał Konstytucyjny jest specjalnym sądem, który bezapelacyjnie i ostatecz-

nie orzeka o zgodności z Konstytucją wniesionych przed niego ustaw. Orzeczenie jego powoduje w określonym terminie formalne uchylenie przez odpowiednie władze potępionej ustawy lub jej części. Dobre funkcjonowanie Trybunału Konstytucyjnego zależnem jest przedewszystkiem od jego składu oraz przepisów, określających, kto ma prawo wnoszenia spraw przed niego. Dotychczas tylko dwa państwa wprowadziły u siebie powyższy system Trybunału Konst.: jest to Austrja powojenna i Czechosłowacja. Inne państwa, jak Rumunja i Rzesza Niemiecka zastosowały go tylko połowicznie, oddając funkcje Tryb. Konst. Sądowi Najw. (Rumunja) lub niektórym sądom wyższym (Niemcy).

Trybunał Konstytucyjny czechosłowacki składa się z 7 członków, desygnowanych na lat 10, a mianowicie: 2 sędziów Sądu Najw.,. 2 sędziów Najw. Tryb. Administr. oraz 2 sędziów i przewodniczącego, mianowanych przez Prezydenta. Działa on na wniosek Sądu Najw., Najw. Tryb. Admin., Izby Posłów i Senatu. Rząd inicjatywy wszczynania spraw przed Trybunałem Konst. nie posiada, co stało się przyczyną, że do końca 1928 roku Trybunał ten nie rozpatrywał ani jednej sprawy badania konstytucyjności ustaw.

Trybunal Konstytuc. austrjacki ma skład zasadniczo inny. Członków jego i prezesów wybierają ciała polityczne: Rada Narodowa i Rada Związkowa lecz dożywotnio, dzięki czemu niezależność sędziowska jest utrzymana. Bada on konstytucyjność ustaw poszczególnych krajów, wchodzących w skład Republiki Austrjackiej na wniosek Rządu Centralnego i konstytucyjność ustaw związkowych (obowiązujących w całej Austrji) na wniosek jednego z rządów krajowych jak również w pewnych wypadkach z urzędu. Dzięki temu systemowi inicjatywy Trybunał austrjacki rozpoznawał już konstytucyjność wielu bardzo ustaw, uznając niektóre z nich za sprzeczne z Konstytucją i ustawy te w terminie przepisanym zostały uchylone przez odpowiednie władze.

W Rzeczypospolitej Polskiej zagadnienie wyższości norm konstytucyjnych nie znajduje zadawalniającego rozwiązania. Artykuł 38 Konstytucji z dnia 17. III 1921 r. wymaga, by wszystkie ustawy były zgodne z Konstytucją, lecz jednocześnie art. 81 Konst. zakazuje sądom badania konstytucyjności ustaw, czyli, że stosowanie systemu amerykańskiego jest w Polsce wykluczone, a z drugiej strony brak jest w Konstytucji przepisów, tworzących Trybunał Konstytucyjny. Powstaje więc sytuacja chaotyczna. Ustawy niekonstytucyjne *faktycznie* istnieją, lecz niema organu, któryby miał prawo uznać je za takie i *formalnie* wszystkie ustawy są konstytucyjne. Idea Konstytucji, jako ustawy wyższej ponad inne ulega załamaniu i jest fikcją.

Ustawy, wydane po ogłoszeniu Konstytucji nigdy przez

sądy w myśl art. 81 Konst. nie są badane pod względem swej konstytucyjności. Odnośnie do ustaw faktycznie niekonstytucyjnych, lecz pochodzących z okresu przedkonstytucyjnego (ustawy rządów zaborczych) Sąd Najw. i Najw. Trybunał Admin. zajęły dwa sprzeczne ze sobą stanowiska, jeszcze bardziej pogłębiając chaos, istniejący w tej dziedzinie. Mianowicie, Najw. Tryb. Admin. (Orzecznictwo Sądów Polskich, t. IV. 1925 r. str. 46—50 Nr. 43) orzekł, że w myśl art. 126 ust. 2 Konst. tylko ciała ustawodawcze są uprawnione do oceny i uchylenia ustaw, choćby wcześniejszych od Konstytucji i choćby wyraźnie z nią niezgodnych. Natomiast Sąd Najw. (Orzecznictwo Sądów Polskich t. III, 1924, str. 311—315, Nr. 330) w przedmiocie ustaw przedkonstytucyjnych orzekł, że mogą być one z nią *niezgodne* lecz, jako wymagające zamiany na inne przepisy prawne, muszą obowiązywać do czasu ich ustawodawczego uchylenia, tymczasem kiedy ustawy przedkonstytucyjne nietylko niezgodne, lecz wprost *sprzeczne* z Konstytucją i takie, które nie wymagają zamiany na inne bez obawy powstania luki prawnej, mogą być odrazu odrzucone i niestosowane przez sądy. Jak widać z powyższego, wprowadzenie w Polsce Trybunału Konstytucyjnego jest naglącą koniecznością. Drugiem możliwem wyjściem byłoby tylko całkowite uchylenie Konstytucji, jako fikcji, nie mającej znaczenia w życiu prawnem.

Pojęcie ustawy konstytucyjnej jest oparte jak i inne doktryny drugiej połowy XVIII wieku na skrajnym racjonaliźmie i w istocie swej jest niebezpieczne jako sprzeczne z pojęciem ewolucji. U jej podstaw leży mylne założenie, że naród w pewnym momencie swej historji zdolny jest przez swych przedstawicieli wytknąć sobie drogę postępowania na długie dziesiątki lat i do niej się stosować. Tymczasem prawa rozwoju okazały się silniejsze od tej doktryny i tam, gdzie Konstytucja nie posiada precyzyjnego systemu dostosowywania się do zmiennej rzeczywistości, następuje z reguły rewolucja lub zamach stanu. Z drugiej strony przykład Anglji i Italji w naszych czasach wykazuje, że doktryna Konstytucji nie jest niezbędną w życiu państwa, które może doskonale rozwijać się kulturalnie i ekonomicznie bez niej, tak jak to miało miejsce ze wszystkiemi państwami przed wiekiem XVIII-ym, które nie znały zawiłych problemów konstytucyjnych.

Orzecznictwo cywilne.

Art. 446 — 450 t. IX Zw. Pr. ros. dotyczą spornych praw kościoła prawosławnego do majątków nieruchomych nie zaś sporów o własność, opartych na zasiedzeniu. Przepisy te nie miały zastosowania do kościoła katolickiego. Przepisy konkordatu nie dotyczą praw kościola, opartych na zasiedzeniu.

Nr. sprawy I C. 1830/31.

Sąd Najwyższy na jawnem posiedzeniu Izby Pierwszej dn. 2 marca 1932 roku w sprawie Wileńskiej Kurji Metropolitalnej przeciwko H. D. o prawo własności do ziemi i z powództwa wzajemnego o prawo własności do ziemi, rozpoznawał skargę kasacyjną adw. W. R., pełnomocnika Wileńskiej Kurji Metropolitalnej, na wyrok Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 14—28 kwietnia 1931 r.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta, głosu rzecznika pozwanej oraz wniosków Prokuratora,

z w a ż y w s z y:

1) że jak wynika z osnowy wyroku, okoliczność, iż sporne grunty (plac z pod byłego kościoła t. zw. cmentarz, aleja i plac pod plebanją) wchodzą w skład majątku „Przyjaźń", była poza sporem, strona pozywająca prawa swe do spornych gruntów opierała na przedawnieniu nabywczem, które rzekomo upłynęło jeszcze przed wywołaniem w 1921 r. rzeczonego majątku do pierwiastkowej hipoteki; w tym stanie rzeczy spór, jak to słusznie wywnioskował Sąd Apelacyjny, mógł być rozważany jedynie na podstawie przepisów prawa cywilnego, określających warunki, w których posiadanie faktyczne staje się prawem własności, zarzuty zaś skargi kasacyjnej, iż Sąd Apelacyjny dopuścił się obrazy art. 9 U.P.C., odrzucając moc obowiązującą powoływanych przez stronę pozywającą art. 446, 447, 448 i 450 t. IX Zw. Pr. oraz art. 117 t. XI Zw. Pr. i art. XXIV Konkordatu ze Stolicą Apostolską, są zgoła bezzasadne, pomijając bowiem okoliczność, iż powołane przepisy t. IX Zw. Pr. dotyczą bezspornych praw kościoła prawosławnego do majątków nieruchomych, nie zaś sporów o własność, opartych na zasiedzeniu, przepisy te, jako specjalnie normujące prawa oddzielnych kościołów prawosławnych, które wyposażone były w grunty celem zabezpieczenia środków materjalnych kleru, istniejącego na mocy prawideł kanonicznych przy każdym kościele prawosławnym, nie mogły mieć żadnego zastosowania do kościoła katolickiego, którego duchowieństwo ma zabezpieczony byt na innych podstawach, w tymże t. IX oraz t. XI Zw. Pr. wymienionych; art. zaś 117 t. XI Zw. Pr. oraz XXIV Konkordatu również nie dotyczą praw kościoła, opartych na zasiedzeniu;

2) że niesłuszny jest zarzut drugi i ostatni obrazy art. 339, 411 i 711 U.P.C.; wniosek swój, iż Kościół nie mógł nabyć prawa własności do spornego gruntu przez zasiedzenie, Sąd Apelacyjny oparł nietylko na zeznaniach świadków oraz mieszkańców okolicznych, lecz również na treści załączonych do akt dowodów piśmiennych, charakteryzujących ustosunkowanie się właściciela majątku „Przyjaźń" do przedmiotu sporu oraz posiadanie Kościoła; wywody skargi, dotyczące oceny zeznań świadków i mieszkańców okolicznych, nie mogą być uwzględnione, jako zawierające zarzuty merytoryczne; pozatem

Sąd Apelacyjny wbrew twierdzeniu skarżącej, zaznaczył, dlaczego zeznania świadków i mieszkańców okolicznych uznaje za niedostateczne, wskazywać zaś, jakie konkretne okoliczności, przemawiające na korzyść zasiedzenia, strona pozywająca i powołująca się na świadków winna była udowodnić, Sąd nie był obowiązany;

z tych zasad Sąd Najwyższy skargę kasacyjną oddala.

Orzecznictwo karne.

Oskarżeni, którzy nie apelowali, nie mogą być przez Sąd odwoławczy uniewinnieni, jeśli wyrok I instancji był zaskarżony tylko przez Urząd Prokuratorski.

(Wyrok Sądu Najwyższego z dn. 23/X 1931 r w sprawie Nr. II 2 K 961/31).

Z uzasadnienia.

Kasacja Urzędu Prokuratorskiego zarzuca zaskarżonemu wyrokowi obrazę art. 484 ust. *b* i 485 K.P.K. przez d) bezzasadne uniewinnienie oskarżonych G. i R., w stosunku do których skazujący wyrok Sądu Okręgowego, wobec niezaskarżenia go przez strony, uprawomocnił się, oraz e) bezzasadne uniewinnienie B. K., pomimo — że skazujący go wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył tylko Prokurator w części, dotyczącej zawieszenia kary.

Sąd Najwyższy zważył co następuje: Przepis art. 485 p. *d* K.P.K., będący przepisem wyjątkowym, jak to słusznie twierdzi kasacja Urzędu Prokuratorskiego, ma zastosowanie jedynie w wypadku, gdy sąd odwoławczy naskutek apelacji na „korzyść" oskarżonego uchylił wyrok skazujący tego oskarżonego, i gdy te same względy, wskutek których wyrok ten został uchylony, przemawiają również na korzyść pozostałych skazanych, którzy nie apelowali. W danej sprawie oskarżeni A. R. i G. G., skazani na więzienie z zawieszeniem kary, wcale nie apelowali. Wyrok w części, dotyczącej R. i G., nie został również zaskarżony przez Prokuratora, a przeto uprawomocnił się. Co się tyczy pozostałych oskarżonych, a więc J. S. i B K., to wyrok co do nich został zaskarżony przez Prokuratora, żądającego w apelacji skazania J. i S. K., oraz uchylenia zawieszenia kary w stosunku do B. K. Nie było zatem żadnej apelacji na korzyść któregokolwiek z oskarżonych, a przeto uniewinnienie R., G. i B. K. na podstawie art. 485 K.P.K. stanowi obrazę tego przepisu, jak również odnośnie do B. K., stanowi obrazę art. 464 K.P.K. wobec przekroczenia granic apelacji.

Wyrok Sądu Okręgowego w Grodnie z dnia 7 październik 1930 r., jak powiedziano wyżej, w stosunku do oskarżonych G. i R. uprawomocnił się w całej rozciągłości, wyrok zaś tegoż sądu odnośnie do oskarżonego B. K. uprawomocnił się się tylko w części, dotyczącej ustalenia jego winy nie zaś kary. Postępowanie zatem w Sądzie Apelacyjnym w części, dotyczącej oskarżonego R. i G., w myśl art. 499 ust. *c* K.P.K., ulega umorzeniu, jako wszczęte w Sądzie Apelacyjnym bez żadnej podstawy prawnej, w części zaś, dotyczącej B. K., ulega, wobec przekroczenia granic apelacji, uchyleniu i przekazaniu do ponownego rozpoznania w części, dotyczącej wymiaru kary.

Nowe przepisy o przyjęciu do adwokatury.

Uchwały Naczelnej Rady Adwokackiej i Rady Adwokackiej w Wilnie.

Rada Adwokacka Sądu Apelacyjnego w Warszawie w dn. 4 lipca 1931 roku wystąpiła do Naczelnej Rady Adwokackiej z wnioskiem, ażeby Rada Naczelna w trybie art. 31 litera B Statutu Tymczasowego P. P. P. uzupełniła regulamin Rad przepisem następującym:

„Rady Adwokackie mogą odmówić zezwolenia na odbywanie aplikacji u adwokata, który nie daje dostatecznej rękojmi należytego kierownictwa", względnie w formie pozytywnej. „Rady Adwokackie mogą zezwolić na przyjęcie obowiązków patrona tylko tym adwokatom, którzy mogą zapewnić aplikantowi rzeczywistą i stałą pracę w swej kancelarji i zapewnić mu należyte kierownictwo moralne".

Naczelna Rada Adwokacka po zasięgnięciu opinji podległych jej Rad Adwokackich, które wszystkie wypowiedziały się za wnioskiem Rady Warszawskiej i rozpatrzeniu przytoczonego wniosku na dwuch posiedzeniach Rady Naczelnej i posiedzeniu specjalnej Komisji zważyła co następuje:

Zagadnienie, wysunięte przez Radę Adwokacką w Warszawie ma już swoją historję. Pierwotnie, od początku istnienia Rad Adwokackich przyjęta była zasada, że każdy adwokat ma prawo przyjąć do swej kancelarji aplikantów w liczbie dowolnej. Zasada ta przyjęta była i przez Naczelną Radę Adwokacką w decyzji z 29 maja 1926 r., której mocą Naczelna Rada Adwokacka uchyliła przeciwną tej zasadzie uchwałę Rady Adwokackiej w Lublinie, ograniczającą ilość aplikantów, zatrudnionych u jednego patrona.

Wyłom w tej zasadzie uczyniła Naczelna Rada Adwokacka w decyzji swej z 22 marca 1930 r. Rada Naczelna, wy-

chodząc wówczas z założenia, że w ciągu ostatnich lat stosunki znacznie się zmieniły, że w wielu wypadkach aplikacja jest czysto pozorną, że tylko adwokat, posiadający pewną liczbę lat pracy obrończej, może spełniać obowiązki patrona z korzyścią dla aplikanta, że w zasadzie jeden tylko aplikant może znaleźć odpowiednią pracę w kancelarji adwokata—postanowiła uzupełnić Regulamin Rad Adwokackich przez dodanie art. 16-b treści następującej:

„Patronem aplikanta adwokackiego może być adwokat, który przynajmniej od lat pięciu jest wpisany na listę adwokatów.

Adwokat może być patronem jednego tylko aplikanta adwokackiego.

W razach wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie, Rada Adwokacka może zezwolić poszczególnemu adwokatowi na pracę w jego kancelarji 2-ch aplikantów adwokackich".

To formalne kryterjum, jakie wprowadził art. 16-b Regulaminu Rad Adwokackich nie jest jednak, zdaniem wnioskodawcy, Rady Adwokackiej w Warszawie, dostateczne, gdyż nie daje dostatecznej rękojmi, że patron należycie wywiąże się ze swych obowiązków względem aplikanta. Obowiązków bowiem patrona podejmują się adwokaci, którzy bądź nie praktykują, bądź sami stwierdzają zanik praktyki, bądź wreszcie adwokaci, znani z niedbałego prowadzenia spraw, a nawet karani dyscyplinarnie za uchybienia przeciwko obowiązkom zawodowym lub etyce zawodowej. Rada Naczelna stwierdza, że obecnie obowiązujące przepisy Statutu i Regulaminu nie dają Radom Adwokackim możności przeciwdziałania temu nienormalnemu stanowi rzeczy.

Tymczasem ustalić należy, że instytucja aplikacji adwokackiej ustanowiona została w Statucie Tymcz. Pal. Państwa Pol. nie w interesie i nie dla wygody adwokatów, lecz w celu wyszkolenia kadr przyszłych adwokatów i adwokat, przyjmując do swej kancelarji aplikanta, nie tyle korzysta z przysługującego mu prawa, ile przyjmuje na siebie obowiązki patrona, polegające na należytem wyszkoleniu kandydata do zawodu adwokackiego. Odpowiedzialność za wyszkolenie aplikantów wogóle ciąży na Radach Adwokackich, co wynika z art. 22 i 26 Regulaminu Rad.

A więc, Rady Adwokackie powinny mieć prawo powierzać ze swej strony wyszkolenie aplikanta tym adwokatom, którzy, jak głosi wniosek „mogą zapewnić aplikantowi rzeczywistą i stałą pracę w swej kancelarji i zapewnić mu należyte kierownictwo moralne" i odmawiać prawa przyjęcia aplikantów adwokatom, którzy rękojmi tych zdaniem Rad nie dają. Objektywnych kryterjów, któremi miałyby się kierować Rady przy udzielaniu adwokatom uprawnień do przyjmowania apli-

kantów w regulaminie zgóry ustalać nie należy. Będą niemi wiadomości, jakie posiada Rada o zakresie i rodzaju praktyki danego adwokata, o sposobie prowadzenia przezeń spraw, o jego karalności dyscyplinarnej i t. d.

Pozostaje jeszcze kwestja trybu postępowania.

Naczelna Rada Adwokacka dochodzi do wniosku, że adwokat winien uzyskać od Rady Adwokackiej prawo przyjmowania aplikantów przedtem, niż złoży deklarację, że dany aplikant pracuje u niego w kancelarji. Nie jest bowiem wskazane, ażeby udzielanie zezwolenia na przyjęcie aplikanta było etapem w procedurze wpisania danego kandydata na listę aplikantów, gdyż jest to sprawa zupełnie odrębna, poufna, o której przyszły aplikant wiedzieć nie powinien.

Wreszcie, Rady Adwokackie powinny być skrępowane pewnym terminem w załatwianiu tych spraw i w tym celu, zdaniem Rady Naczelnej, brak w ciągu miesiąca odpowiedzi na podanie adwokata o uprawnieniu go do przyjęcia do swej kancelarji aplikanta uważane będzie za brak sprzeciwu ze strony Rady.

W myśl powyżej przytoczonych przesłanek Naczelna Rada Adwokacka na posiedzeniu w dniu 25 czerwca b. r. uchwaliła:

1. Uzupełnić § 16 Regulaminu Rad Adwokackich następującym dodatkiem: § 16. Do podania petent winien załączyć następujące dokumenty... f) deklarację patrona, uprawnionego przez Radę do przyjmowania aplikantów.

2. Nadać art. 16-b Regulaminu Rad Adwokackich brzmienie następujące: a) „adwokat, który pragnie przyjąć do swej kancelarji aplikanta, przed przyjęciem winien wyjednać od Rady Adwokackiej uprawnienie do przyjęcia obowiązków patrona.

W tym celu adwokat składa do Rady Adwokackiej podanie. Brak odpowiedzi ze strony Rady w ciągu miesiąca od złożenia podania uważa się za brak sprzeciwu ze strony Rady.

b) Rada Adwokacka ma prawo odmówić uprawnienia do przyjmowania aplikantów adwokatom, których zakres praktyki lub sposób prowadzenia przez nich spraw nie dają zdaniem Rady Adwokackiej dostatecznej rękojmi należytego wyszkolenia aplikanta.

c) Patronem aplikanta adwokackiego może być adwokat, który przynajmniej od lat pięciu jest wpisany na listę adwokatów.

d) Adwokat może być patronem jednego tylko aplikanta adwokackiego, w razach wyjątkowych, zasługujących na uwzględnienie, Rada Adwokacka może zezwolić poszczególnemu adwokatowi na pracę w jego kancelarji dwuch aplikantów.

Jednocześnie Naczelna Rada Adwokacka postanowiła upoważnić Wydział do uchwalenia przepisu przechodniego, wyjaśniającego stosowanie § 16-a w jego nowem brzmieniu w stosunku do adwokatów, którzy dotąd posiadali aplikantów.

* * *

Rada Adwokacka w Wilnie na posiedzeniu w dniu 24 czerwca b. r. uchwaliła przyjąć wytyczne, opracowane przez Komisję, powołaną decyzją Rady z dni 23 stycznia i 25 kwietnia b. r., któremi Rada ma się kierować przy przyjmowaniu kandydatów do stanu adwokackiego.

1) Celem uprzedniego zaopinjowania o moralnych kwalifikacjach osób, ubiegających się o przyjęcie do adwokatury, przy Radzie Adwokackiej powołuje się Komisję Opinjodawczą, wybieraną przez Radę Adwokacką w składzie 7-miu osób, w tem 5-ciu z liczby adwokatów i 2-ch z liczby aplikantów adwokackich.

2) Do kompetencji tej Komisji należeć będzie zbieranie wszelkich informacyj o kwalifikacjach kandydatów z prawem wzywania ich celem złożenia odpowiednich wyjaśnień.

3) Podaniom o wpisanie na listę Dziekan Rady przed zarządzeniem obwieszczeń nadaje bieg przez skierowanie sprawy na posiedzenie Rady Adwokackiej.

4) Jednocześnie z nadaniem biegu sprawę skierowuje się do Komisji Opinjodawczej, która w terminie najdalej dwumiesięcznym, powinna ją załatwić; w wypadkach wyjątkowych Komisja może złożyć Dziekanowi Rady do Jego dekretacji uzasadniony wniosek o potrzebie przedłużenia terminu.

5) Po ukończeniu badań Komisja przedkłada Radzie wszystkie materjały wraz ze swym uzasadnionym wnioskiem na piśmie.

6) Wpisanie na listę może nastąpić po bliższem zapoznaniu się z osobą petenta. Referencje, udzielane o kandydacie do stanu adwokackiego, powinny wykazywać bliższą znajomość kandydata i stwierdzać pozytywne dane, świadczące o posiadaniu przez niego należytych kwalifikacyj.

7) Przy wpisaniu na listę aplikantów adwokackich należy kierować się przedewszystkiem najściślejszem przestrzeganiem zasad faktycznego patronatu, w szczególności, nie może przyjąć aplikanta adwokat, który nie jest w stanie zabezpieczyć go materjalnie oraz nie może mu dać rzeczywistej i stałej pracy w swojej kancelarji.

8) Nie może przyjąć aplikanta adwokat, karany dyscyplinarnie za uchybienie przeciwko etyce korporacyjnej i godności stanu adwokackiego do czasu zastosowania przepisów art. 58 Statutu Tymcz. Palestry P. P., a zarówno adwokat, przeciwko któremu wszczęto postępowanie dyscyplinarne z tychże zarzutów. W wypadkach dyscyplinarnego ukarania adwokata na

pierwsze stopnie kary (przestroga i napomnienie), Rada Adwokacka w drodze wyjątku może zezwolić na przyjęcie aplikanta.

9) Kwestje wpisania na listę mają być rozpoznawane na specjalnie w tym celu wyznaczonych posiedzeniach Rady Adwokackiej w terminach: marcu, czerwcu, wrześniu i grudniu.

WOKANDA

spraw, wyznaczonych na posiedzenie jawne Izby Pierwszej Sądu Najwyższego

Na dzień 10 sierpnia 1932 r. o g. 10 rano.

SPRAWY

1. 534/31. Aleksandra Michałowicza z Emilją Michałowicz o alimenty Referent: Sędzia A. Stanisławski.
2. 2460/31. Gwarectwa „Hrabia Renard" p-ko Skarbowi Państwa o prawo własności. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
3. 2818/31. Antoniego Brodzic-Lipińskiego z Henrykiem Ładą-Zawistowskim o 1.435 złotych. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
4. 2500/31. Stanisława Conrada p-ko Wiktorji Orężakowej i in. o eksmisję. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
5. 2431/31. Jana Szmidta ze Stanisławem Kołodziejem o 1.099 zł. 44 gr. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
6. 2677/31. Firmy „Korona" z Edwardem Szlęzakiem o 925 zł. 80 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
7. 2637/31. Feliksa Dejneka z Michaliną Pawelec o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
8. 2493/31. Józefa Ogórkiewicza p-ko firmie „Sukc. Zygmunta Jarocińskiego" o 1.587 zł. 22 gr. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
9. 3001/31. Kacpra Ściborka p-ko firmie „S. Rosenblat" o 1.409 zł. 18 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10. 864/32. Marcelego Bojanowskiego z Reginą Haude o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
11. 2413/31. Jana Kierasa z Antoniną Kiarszysową o wyjęcie z posiad. łąki. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
12. 2507/31. Justyny i Wincentego Tichonowowów z Darją Tichonowową o prawo własności do ruchomości i nieruchomości. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
13. 2855/31. Antoniego Marczaka z Agnieszką Salamon vel Marek o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
14. 2522/31. Janiny Bujak p-ko firmie „Autodom" w Radomiu o 1.125 zł. 80 gr. Referent: Sędzia K. Rakowiecki.
15. 2886/31. Stanisława Nogi p-ko f. „Przedsiębiorstwo Transportu Mebli i Towarów dawn. M. Lenc" w Łodzi i in. o 1.092 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

Na dzień 18 sierpnia 1932 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 2509/31. Skarbu Państwa ze Stanisławem Tyszkiewiczem o 6.000 zł Referent: Sędzia B. Wermiński.

2\. 2751/31. Stefana Pawłowicza z Anną Pawłowiczową o alimenty. Referent: S. Stanisławski.
3\. 2698/31. Skarbu Państwa z Ottonem Liphardtem o 433 zł. 33 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
4\. 535/32. Mieczysława Budrewicza i in. p-ko Piotrowi Budrewiczowi o majątek spadkowy. Referent: Sędzia B. Wermiński.
5\. 2837/31. Antoniego Kiedy z Bronisławą Waszkielówną o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
6\. 2468/31. Pow. Związku Komunalnego w Sokółce z Józefem Horczakiem o 800 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
7\. 2422/31. Szymona i Antoniego Matwiejuków z Agatą Matwiejuk, opiek. niel. Makara Matwiejuka o dopuszczenie do współposiadania maj. spadkowej. Referent: Sędzia B. Wermiński.
8\. 2689/31. Trofima Firsa z Michałem Firsem o własność nieruchomą. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
9\. 2488/31 Anny Bieleckiej p-ko Katarzynie i Maksymowi Fedorukom o spadek. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10\. 2542/31. Grzegorza Kiślaka z Teklą Kiślak, kurat. nad maj. nieob. Michała Kiślaka, o własność nieruchomą. Referent: Sędzia B. Wermiński.
11\. 2625/31. Justyna Bruksztusa z Weroniką Nowacką o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
12\. 2596/31. Glikierji Sobczuk p-ko Piotrowi i Kiryłowi Sirukom o dopuszczenie do wspólnego posiadania ziemią. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
13\. 2763/31 Józefa Kozła i in. z Sabiną Czeremchówną o własność nieruchomą. Referent: Sędzia B. Wermiński.
14\. 2938/31. Tekli Borysiukowej p-ko Pelagji I-v Zacharczuk II-v Jackiewicz o uznanie aktów za symulacyjne. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
15\. 2652/31. Anny Lalkowej p-ko Katarzynie Lalkowej i in. o spadek. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

Na dzień 25 sierpnia 1932 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1\. 2580/31. Ze skargi Tekli Sieradzkiej w sprawie sprzedaży nieruchomości, należącej do W. Sieradzkiego, na zaspokojenie należności Oskara Modro. Referent: Sędzia W. Miszewski.
2\. 2817/31. Karola Luniaka z Józefem Malowańcem o 634 zł. 60 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
3\. 2917/31. Firmy „Standart-Nobel" w Polsce ze Skarbem Państwa o 9.773 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
4\. 3053/31. Stanisława Kuchty ze skargi na czynności komornika. Referent: Sędzia W. Miszewski.
5\. 1510/31. Tanchena Finkelsztajna z Mendlem Frydmanem o 14.859 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
6\. 2719/31. Pierwszej Spółki Pohorańskiej i in. p-ko Elżbiecie Wolyńcowej i in. o uznanie umowy dzierżawnej za nieważną i eksmisję z gruntu. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
7\. 727/32. Mieczysława Wyszomirskiego w sprawie sprzedaży z publicznej licytacji dóbr ziem. „Polanówka-Dobre", należących do M. L. Zdanowicza. Referent: Sędzia W. Miszewski.
8\. 2747/31. Genowefy Damak p-ko Magistratowi m. Sosnowca o 4.999 zł. 62 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
9\. 2662/31. Aleksego Skoropadskiego p-ko Janowi Leszczukowi o 32.400 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10\. 590/32. Josela Jarchowa ze skargi na czynności komornika. Referent: Sędzia W. Miszewski.

11. 2492/31. Romana Solarskiego p-ko Magistratowi m. Radomia o 2.478 zł. 50 gr. Referent: Sędzia E. Krotowski.
12. 2653/31. Marji i Macieja małż. Czerenkiewiczów z Marją Tadrową i in. o unieważnienie układu pojednawczego. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
13. 3005/31. Luzera Lipskiego p-ko Maurycemu Fajertagowi ze skargi na czynności komornika. Referent: Sędzia W. Miszewski.
14. 2766/31. Jana Dębickiego p-ko Społecznernu Przedsiębiorstwu Budowlanemu Spółdzielni z ogr. odp. o 2.508 zł. Referent: Sędzia E. Krotowski.
15. 2530/31. Mowszy-Lejby Margolina p-ko Aleksandrze Stankiewiczowej o wykonanie umowy dzierżawnej. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

Na dzień 31 sierpnia 1932 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 159/32. Aleksandra Karpińskiego p-ko Zenonowi Belinie Brzozo wskiemu o 3.192 zł. i zwrotu świadectw. Referent: Sędzia B˙ Wermiński.
2. 950/32. Marjana Kawowskiego p-ko Kazimierze Żakowskiej i in. o uznanie, że pozw. K. Żakowska nie jest wnuczką A. i S. małż. Wnorowskich, lecz Juljanny Wnorowskiej. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
3. 1059/32. Skarbu Państwa z firmą „Młyn Parowy Automat K. Kagan i Ska" o 3.401 zł. 02 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
4. 329/32. Gminy m. Łucka p-ko Skarbowi Państwa i in. o własność nieruchomości. Referent: Sędzia B. Wermiński.
5. 1092/32. Włodzimierza Kaweckiego p-ko firmie „Biuro Budowlane K. Wąsik" o 2.329 zł. 40 gr. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
6. 3029/31. Załmy i Judki małż. Rusinek p-ko Józefowi Staszewskiemu i in. o prawo własności. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
7. 2838/31. Skarbu Państwa p-ko Bazylemu Borodinowi o 271 zł. 80 gr. Referent: Sędzia B. Wermiński.
8. 3078/31. Józefa Peczyńskiego z Marją Peczyńską o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
9. 2706/31. Paraskiewy Rudiuk i in. z Olgą Palczewską o wprowadzenie we wspólne posiadanie. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10. 2556/31. Mikołaja Szymuka p-ko Stanisławowi Szymukowi o przyznanie prawa do połowy ziemi spadkowej. Referent: Sędzia B. Wermiński.
11. 6/32. Józefa Krzyżaka ze Stanisławą Krzewińską o alimenty. Referent. Sędzia A. Stanisławski.
12. 2717/31. Gromady wsi Dubowo p-ko Piotrowi Olszewskiemu, kurat. nad maj. Koźmy Daszkiewicza o ziemię i budynki. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
13. 2545/31. Grzegorza i Aleksandra Gilów z Eudokją Gil i in. o ziemię. Referent: Sędzia B. Wermiński.
14. 2544/31. Bronisława Błażejewicza p-ko Antoniemu Szostakowi o eksmisję. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
15. 2555/31. Jakóba Wawreniuka-Prokopczuka z Mojsiejem Wawreniukiem-Prokopczukiem i in. o dopuszczenie do wspól. posiad. ziemi. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
16. 2541/31. Antoniego Sienkiewicza i in. z Bolesławem Sienkiewiczem o własność nieruchomą. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżejwyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 15 listopada 1932 roku.

1. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Suchej, pod Nr. 4 i brzegu rzeki Wilji, o powierzchni 1061,80 mtr. kw. należąca do Jana Wojtkiewicza Nr. Hip. 15158.
2. Nieruchomość w mieście Wilnie przy zaułku Więziennym pod Nr. 7, o powierzchni 198 sąż. kw. nabyta przez Mozesa Rozenberga i Lejzera Gordona Nr. Hip. 15164.
3. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Antokolskiej i Piaski pod Nr. 43/18, o powierzchni 1607,80 mtr. kw. należąca do Jana Wojtkiewicza Nr. Hip. 15159.
4. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Wiłkomierskiej pod Nr. 107, o powierzchni 754,80 mtr. kw. nabyta przez Leona-Mikołaja i Adelę Kryszkiewiczów od Abrama Jochelsona Nr. Hip. 15156.
5. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Lwowskiej pod Nr. 55, o powierzchni 745 mtr. kw., z których odpada na poszerzenie ulicy Lwowskiej 436,60 mtr. kw. należąca do Teofila Wierzbickiego, Jakóba, Zenona, Bronisława i Zygmunta Wierzbickich Nr. Hip. 15161.
6. Nieruchomość w mieście Wilnie przy zbiegu ulic Kowieńskiej i Cmentarnej, pod Nr. 2/1, o powierzchni 3799,17 mtr. kw. czyli 834,60 sąż. kw. nabyta przez Władysławę i Stanisława Mieczkowskich od Bronisławy Danilewiczowej Nr. Hip. 15155.
7. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Witoldowej pod Nr. 4-a, o powierzchni 146,58 sąż. kw. nabyta przez Stefana Riażewa od Magistratu m. Wilna Nr. Hip. 15150.
8. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Trębackiej pod Nr. 40, o powierzchni 1356,50 mtr. kw. należąca do Władysława Kuczewskiego i Karoliny Kuczewskiej Nr. Hip. 15174.
9. Nieruchomość w mieście Wilnie przy przejeździe z szosy Kalwaryjskiej pod Nr. 5 pomiędzy nieruchomościami 158 i 160, o powierzchni 940,10 mtr. kw. należąca do Stanisława i Bronisławy Dajnowskiej Nr. Hip. 15171.
10. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Przykątek pod Nr. 3 o powierzchni 572 sąż. kw., należąca do spadkobierców Stanisława Kulickiego Nr. Hip. 15187.
11. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Nowogródzkiej pod Nr. 129-a, o powierzchni 299 sąż. kw. należąca do Feliksa Grygorjewa Nr. Hip. 15176.
12. Nieruchomość w obrębie m. Oszmiany przy ulicy Żeligowskiego pod Nr. 54, o obszarze 13 dzies. 2120 sąż. kw. należąca do Zofji Bohdziewiczowej Nr. Hip. 10144.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego, Gmach Sądów, przy ul. Mickiewicza 36 pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 1.150 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dn. 21 lipca 1932 r.

Pisarz Hipoteczny

przy Sądzie Okręgowym w Wilnie

(—) L. Sumorok.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwiesz-
cza, że niżejwyszczególnione nieruchomości wywołane zostały
do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 15 listopada 1932 roku.

1. Jezioro Worwierowow gm. Jasiewskiej, Kobylnickiej i Mańkowickiej, pow. Postawskim, powierzchni 2 ha 4248 mtr. kw. należące do Państwa Polskiego. Nr. Hip' 5251/B.
2. Jezioro Wołczyno w gm. Mańkowickiej pow. Postawskim, powierzchni 54 ha 5800 mtr. kw. należące do Państwa Polskiego. Nr. Hip. 5252/B.
3. Jezioro Świta w gm. Mańkowickiej pow. Postawskim, powierzchni wraz z wyspą 85 ha 8000 mtr. kw. należące do Państwa Polskiego. Nr. Hip. 5253/B.
4. Jezioro Świtka w gm. Mańkowickiej pow. Postawskim, powierzchni 19 ha 8000 mtr. kw. należące do Państwa Polskiego. Nr. Hip. 5254/B.
5. Kolonja Sieliszcze Nr. 55, z większych dóbr ziemskich Sieliszcze pochodząca, w gm. Wiazyńskiej pow. Wilejskim, powierzchni 340 ha 8352 mtr. kw. przejęta na własność Państwa Polskiego od b. Banku Włościańskiego. Nr. Hip. 5171/B.
6. Osada nadziałowa Wondorowszczyzna, w gm. Kościeniewickiej, pow. Wilejskim ogólnej powierzchni 67 ha, z których: Nadzieja Banaszewska posiada działkę gruntu pod nazwą osada Kościeniewicze I, powierzchni 22 ha, Marja Banaszewska—działkę gruntu pod nazwą osada Kościeniewicze II, powierzchni 23 ha i Michalina Banaszewska resztę folwarku Wondorowszczyzna, powierzchni 22 ha. Nr. Hip. 5396/B.
7. Nieruchomość w mieście Mołodecznie przy ul. Kościuszki pod Nr. 5. powierzchni 474,5 sąż. kw. należąca wspólnie w równych częściach do Szlomy Worobiejczyka i Icka Cukiermana, nabyta w drodze kupna od Drejzy Elterman. Nr. Hip. 5397/B.
8. Nieruchomość w meście Oszmianie przy ul. Boruńskiej pod Nr. 6, powierzchni 1023,40 mtr. kw. należąca do Samuela Lernera na zasadzie przedawnienia. Nr. Hip. 5256/B.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Wilnie, Gmach Sądów, ul. Mickiewicza Nr 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 150 Ust. Hip. z roku 1919.

Wilno, dn. 26 lipca 1932 r.

p. o. Pisarza Hipotecznego

(—) *Wł. Chodecki.*

Wydział Hipoteczny Wydziału Zamiejscowego w Lidzie Sądu
Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżejwyszczególnione
nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zapro-
wadzenia hipoteki:

Na dzień 14 listopada 1932 roku.

1. Kolonja włościańska nadziałowa Kiszyszki Nr. 3 w gminie Ejszyskiej, powiecie Lidzkim, powierzchni 33 ha 8710 mtr. kw., własność Bronisława Dzierkacza Nr. Hip. 2554.
2. Kolonja włościańska nadziałowa Kirszyszki Nr. 4, w gminie Ejszyskiej, powiecie Lidzkim, powierzchni 20 ha 9160 metr. kw.. własność Józefa Dzierkacza Nr. Hip. 2555.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Lidzie, ulica Suwalska Nr. 74, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 Ust. Hip. z roku 1919.

w/z Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Hipotecznym Wydziału Zamiejscowego
w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie.
(—) *Pawluć.*

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżejwymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 2 grudnia 1932 r.

1. 5546. Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, na Grajewskiem przedm., przy zbiegu ul. Granicznej i Północnej, powierzchni 776 mtr. kw., nabyta przez Konstantego Gorjaczko od Marji Dacewicz.
2. 5547. Działki gruntu N. N. 8 i 8a z folwarku Półbeczki, gm. Żabinka, pow. Kobryńskiego, powierzchni 13,0950 ha, nabyte przez Jana Zygona od Anny-Krystyny Truszkowskiej.
3. 5548. Działka gruntu Nr. 43 z kolonji Motykały, pow. Brzeskiego, powierzchni około 11,3802 ha, nabyta przez Józefa Zygmaniaka i Józefa Fabieniaka z posiadania Pawła, Mirona i Marji Siemieniuków.
4. 5549. Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, przy ul. Piotrowskiej pod Nr. 104b. powierzchni 447,14 mtr. kw., nabyta przez Jana Guziewicza od Oszera-Zeliga i Doby małżon. Gelbert.
5. 5551. Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, przy ul. Długiej — pod Nr. 157, powierzchni 330 mtr. kw., nabyta przez Dawida i Chanę małż. Zając — wspólnie i niepodzielnie od Srula Rabinowicza.
6. 5552. Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, przy ul. Krzywej — pod Nr. 75, powierzchni 494,94 mtr. kw., nabyta przez Wolfa Szwarca z posiadania Sary Edelman.
7. 5556. Parcela gruntowa Nr. 16 z maj. Gwoźnica, gm. Miedniańskiej, pow. Brzeskiego, powierzchni 2,0963 ha, nabyta przez Jana Woronczuka od Julji Szatyrnickiej.
8. 5557. Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, przy ul. Kobryńskiej pod Nr. 7, powierzchni 200,98 mtr. kw., należąca do Jana Siemieża.
9. 5558, Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, na Grajewskiem przedmieściu, przy ul. Północnej pod Nr. 26, powierzchni 1 ha 4168 mtr. kw., nabyta przez Michała i Walentynę małż. Siemieniuków od Marji Dacewicz.
10. 5559. Działka Nr. 41, jako jednostka gospodarcza, w scalonej wsi Nowa Raśna, gm. Wysokie-Litewskie, pow. Brzeskiego, o pow. 2 ha 7273 mtr. kw., należąca do kościoła ewangelickiego we wsi Nowa-Raśna.
11. 5560. Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, pomiędzy ulicami: 9-go Lutego pod Nr.Nr. 78 i 80, Urwaną Nr.Nr. 7, 19, i 12 i Strzelecką pod Nr. 27, powierzchni 4671 mtr. kw., nabyta przez Feliksę Skorupską od Władysława Skorupskiego.
12. 5562. Nieruchomość w m. Brześciu nad Bugiem, przy ul. Szpitalnej pod Nr. 106, powierzchni 847 mtr. kw., nabyta przez Adama i Anastazję małż. Szelwickich w równych częściach niepodzielnie od Mowszy vel Mojszy i Frejdy małżonków Blacher.

13. 5565. Parcela gruntowa Nr. 14 z maj. Gwoźnica, gm. Miedniańskiej, pow. Brzeskiego, powierzchni 2, 1058 ha, nabyta przez Konstantego Tomana od Julji Szatyrnickiej.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Brześć n/B., dnia 21 lipca 1932 roku.

w. z. Pisarz Hipoteczny (—) *Adolf Małczyński.*

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżejwymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 5 listopada 1932 roku.

1. 7865. Nieruchomość w Pińsku przy ul. Nadbrzeżnej Nr. 8 o powierzchni 5975,17 mtr. kw. należąca do Gminy miasta Pińska z mocy przedawnienia.
2. 7944. Działka ziemi sadybnej rustykalnej we wsi Porzecze tejże gminy pow. pińskiego o powierzchni około 5462,50 mtr. kw. czyli 1200 sąż. kw. oznaczona w uchwale gromadzkiej Nr. 1, nabyta przez Grzegorza Głuszko od Michała Wirkowskiego.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zglosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 19 lipca 1932 roku.

w. z. Pisarz Hipoteczny (—) *J. E. Gerlach.*

OD ADMINISTRACJI.

PP. Prenumeratorów półrocznych i kwartalnych prosimy o uregulowanie prenumeraty za 2-gie półrocze względnie 3-ci kwartał b.r. Blankiet nadawczy P.K.O. załączony został do poprzedniego numeru pisma.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI

Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA“ Wilno, Wileńska 15.